

V égzetjel 1. fejezet

Ariana, szombat 16 m ájus 2020 - 12:36:45

1.

Ez egy értelmetlen szokás jelentem ki, a mai nap folyamán sokadszor, egyre kétségségteljesebben. Nem mintha bárki is adna a véleményemre. Tizenhét vagyok, fél évre attól, hogy komolyan vegyenek. Szerintem szándékosan rakták mostanra a rituálét, hogy ne számíthatok, én mit akarok. Vajon másokkal is ez van? Tényleg ez a sorsom? Kötve hiszem.

Törökj bele, Dorian! A végzeted így is, úgy is megtalál. Nem lehet elmenekülni előle.

Az égnek emelem a tekintetemet, miközben a nagyi rám aggatja az ezüstöt. Vastag lánc, még éppen csak nem tűnhet nehéz, rajta egy hópihe alakú medál, a családunk szimbóluma. Még sosem hordhattam.

Le ne merd venni! Köti a lelkemre. Ünnepeélyesen bólintok, mert tényleg megvagyok hatódom. Eszembe sem jutott, hogy bármit rám bíznak az ereklyék között. Jó, a kedvükért talán végigcsinálom, pedig nem hiszek az egészben. Varázslat ide vagy oda, elképzelhetetlen számomra, hogy az igaz szerelem csak úgy megjelenjen, mert azt mondják neki, ez a tüköréletes nap. A gondolat szöveget üt a fejembe. Hiszen mindenkinek máskorra teszik az ünnepet.

Miért pont ma? Kérdezek rá, amint megfogalmazódik bennem. Nagyanyám erre megragadja a csuklóm, olyan erősen, hogy feljajdulok.

Ott a dátum feleli magától értetődően, de hiába nézem addig, míg a szemem majd kigúvad, nem jöved rá, miről beszélek.

Láthatatlan tintával van írva?

Ne szemtelenkedj!

Még meg is legyinti a fejem, ügyelve, nehogy tényleg fájdalmat okozzon. Aztán elkapja az állam, a fény felé fordít. Akaratlanul elmosolyodom. Pusztít az arcára, és azzal a lendülettel arrébb menekülök.

Gyermekcsóválja meg a fejét, majd megilletődve rám néz. Nem tudok mit kezdeni azzal, amikor ilyen érzelmesen vizslat. Szinte elre tudom, merre tart ez a beszélgetés. Csak tegnap születtél, most meg & Sejtelmesen félbehagyja a mondatot, még egyszer tetőtől talpig

v égigm ér, azt án magamra hagy. Az ágy sz él ére ül ök, gondterhelten vet Qd öm h átra a puha p ár n ák k öz é. A l ánc csilingel a nyakamban, öntudatlanul ny úlok érte, az ujjaim k öz ött morzsolgatom. M ég van p ár ór ám, miel Qtt kit örne a botr ány. Ap ámra gondolok. Anya azt mes élte, amikor megpillantotta, azonnal tudta, hogy Q az. A ritu ál é m ár csak ilyen, szokta mondani, a sz ív titka nem marad rejtve. K ár, mert én nagyon ért ékeln ém.

Által ában nem trag édia, ha valaki a saj át nem éhez vonz ódik. De hogy egy el Qkel Q, tiszta var ázscsal ád sarja tegye, r áad ásul nem is csup án sz órakoz ásb ól? H át, nem épp sz ép kil át ásaim vannak. Az igazat megvallva, fogalmam sincs, mit tehetn ék. Ha megsz ök ök, azzal hatalmas csal ód ást okozok, sz égyent hozok a fej ükre, és egy ébk ént is mihez kezden ék egyed ül? Ha kider ül, mi a helyzet, akkor sem sokkal jobb. M égis hogyan tudn á az ember kicselezni a V égzet ét?

Fel ül ök, és a k önyvespolcra sand ítok, ami m ög ött a menek ül Q j árat h úz ódik. Évtizedek, tal án sz ázadok óta nem kellett haszn álni, m égis az a hagyom ány, hogy hat évesen megmutatj ák a gyerekeknek. Csukott szemmel megyek oda-vissza, b ármikor, ak ár álmomb ól fel ébresztve. Most p éld ául kiruccanak egy kicsit, hogy leveg Qt kapjak. Sz ó szerint.

Megnyugtat, ahogy a napf ény az arcomra vet ül. Im ádom a szabads ágot, ami megillet. M ások nem ilyen szerencs ések. B ár tegy ök hozz á, vagy nem kaptak m ég soha rajta, hogy n éha elk ósz álok, vagy nagyon j ól titkolj ák.

Lehuppanok a hegyoldalon, egy szikla árny ék ába. A szell Q l ágy, kifejezetten kellemes az id Qj ár ás. Minden annyira kedvez Q, t ényleg nem értem, mi ért l ázadozom. Pedig n éha komolyan irigykedem a nagyb áty ámra, akihez harminc öt évesen kopogtatott be a V égzet. Az óta boldog ugyan, de legal ább halogathatta. Im ádtam hallgatni a kalandjait. Azokat, amikben nekem sosem lesz r észem, és nem a kihagyott n Qket sajn álom, akik n ála k ül ön list át érdemeltek volna. Valami eltal ál. Önk éntelen ül jajdulok fel, azt án gyanakodva pillantok a kavicsra el Qttem. Valaki tal án madarakra vad ászik, én meg útban voltam, és pont eltal ált? Remek.

Nem kell sok áig v árnom arra, hogy a tettes felt qnj ön. M ég alig n ézem meg, l átszik-e a karomon az üt és nyoma, m áris mellettem terem.

Sajn álom. F áj?

Felemelem a tekintetem. A nap egy pillanatra elvak ít, a szemem el é kell kapnom a kezem, hogy b ármit is l ássak. Nem tudom megmagyarázni, mi ért, de elakad a l élegzetem, és sz óhoz sem jutok azonnal.

Túl élelem felelem azt an, hogy leplezzem a zavarom.
A fi ú, aki az imént az életemre tört, kezét nyújt, hogy felsegítsen a
földr Ql. Nem igaz an illik így felnézniem rá, ha már a birtok ura leszek
egyszer, de pont a legkevésbé sem érdekel. A szemem színe annál
inkább. Barnának ténik, de megesküdök rá, hogy illúzió.
Hosszú, vörösesfekete haja lazán a vállára omlik, olyan árnyalat,
amit még sosem láttam, ráadásul hiába értelem az emlékezetem,
a fiú neve sem ugrik be.

Még egyszer bocsánat. Kérlek, ne említsd senkinek, hogy itt
voltam mosolyog rám, és mire magamhoz térnék annyira, hogy
megkérdezzem a nevét, már elindult a másik irányba. Követem a
tekintetemmel, olyan messzire, amennyire csak képes vagyok. Bizsereg a
kezem, ahol megérintett.

Elfekszem a földben. Hallani vélem a földszálak zizegését, pedig ezt a
képeséget nem birtoklom. Néha irigy is vagyok azokra, akik
képesek a növényekkel, állatokkal kommunikálni. A jég mindig csak
halkan suttogott hozzám, a víz könnyedén dalolt, egy idő után
unalmassá vált, süket lettem rájuk. Plusz tehetségtelen is vagyok, de
már megszoktam ennek a gondolatát.

Nagyi mindig azt mondja, később érdegni fognak a képeségeim.
Szerintem csak vigasztal, bár nagyon kedves tőle. Rajtam kívül
mindenkin korán mutatkozott, miért lennék én kivétel? Ideje lenne
beletörödniük, hogy sosem leszek jobb. Nem mintha bármilyen jól
rajta, nincs kilátásban sem háború, sem bármilyen viszály. Csend van
és nyugalom, mióta csak megszülettem, és a szüleim is
békében nőttek fel. Semmi ok az aggodalomra, szóval senki sincs
veszélyben, amiért nem leszek az évszázad mágusa.

Nem megy ki a fejemből az a szempár. Sosem láttam még a barnának
ezt a változatát. Esküdni merem rá, hogy annak is vöröses
árnyalata volt, de az lehetetlen. Kíváncsi vagyok, de még sosem
találkoztam senkivel, aki ilyen érdekel bízott volna. Jó messzire élnék,
mert a tőz és a víz valahogy képtelen hosszú útávon kijönni
egymással. Így vagyunk összerakva, szóval minél távolabb, annál
jobb. Állítólag, de ezt csak a könyvekből tudom.

Elmosolyodom. Egyszer, talán öt éves lehettem, amikor azt
merészeltem mondani a nagynak, milyen jó lehet a tőzzel játszani.

Életemben nem láttam még annyira méregbe gurulni, majdnem el is
vert érte. Akkor még nem értettem, miért reagál így, de hogy

Qszinte legyek, most sem teljesen, a leckét azonban megtanultam erről Ql.
A tőz és a víz egyenlő a rosszal, bezzeg a kandallót és a sült húst
szeretjük.

Egy csomag landol az ölemben. Felnyögök meglepetésemben.

Fogalmam sincs, mikor csuktam le a szemem, de val'ósz'ín qleg el is b'óbiskoltam. A nap m'ég az égen van, úgyhogy bajban tal'án nem vagyok.

T'éged b'árki sim'án legyilkolna.

Matteo mellém ül, elorozza az ölembe dobott holmit, csak akkor jut eszembe megnézni, mi az. Ó, hogy eper! Visszaszerzem. Ád az harcot folytatok érte, mert ez a kedvencem, Matteo pedig nevetve enged. Fél évvel fiatalabb, ha a rang nem elég, hát az éveim alapj'án én vagyok a f'Qn'ök. Persze vele semmi sem így m'qk'ödik, mert szinte egy ütt'n Qtt'ünk fel, mondhatni Q a legjobb bar'átom. R'ásand'ítok, és kicsit nyaggatom, ha m'ár r'ám ijesztett.

Anyád elkapott, és megnyírt?

Felnyög. L'átszik a tincsein, hogy megint az anyja esett neki, Matteo fintor'áb'ól pedig nyilvánvaló, mit gondol err'Ql. Persze Q szeretn'é, ha hagyn'ák megn'Qni, de a szolg'áknak tilos. Egyr'észt a higi'énia miatt, m'ásr'észt pedig az ért, mert szeret'ünk értelmetlen dolgokat megtiltani nekik. Sajn'álom érte.

Felk'ész ültél a nagy napodra? sz'úr vissza, b'ár a lelkesed és hi'ányzik a hangj'áb'ól. Ezt nem értem, mert r'égebbsen rengeteget ideges'ített vele. Tal'án rossz napja van.

Jaj, hagyj'ál m'ár! Legsz'ívesebben elmenek'üln'ék s'óhajtom, erre felém fordul, az arc'án k'ív'áncsis'ág.

Mi ért nem teszed?

Ezen elgondolkodom, ism'ért. V'égigmegyek egyes'ével az érveken, amik miatt nem akarom át'élni a mai szertart'ást. A V'égzetnek nem lehet hazudni. De a V'égzet vajon sosem t'éved?

Nem lehet.

El'Qkel Qk és az ostoba szok'ásaik. A fej'ért cs'óv'álja, és lust'án r'ám vigyorog. Ilyenkor ör'ül'ök, hogy szeg'énynek sz'ülettem. Lehet, hogy nem aranyb'ól van a t'ány'ért, és n'éha gy'ökereket eszem hetekig, de azt d'önt'ök le a l'áb'ár'ól, akit csak akarok. Annyiszor, amennyiszor nem sz'égyellem.

Azt én is megtehetném felelem, hogy ki'ábr'ánd'ítsam.

Elh'úzza a sz'áj'át, majd belemarkol az id'Qk'özben kibontott csomagba, és j'ó adagot a sz'áj'ába t'öm. H'é, azt nem nekem hoztad? h'áborodok fel. Matteo megvonja a v'all'át, és a marad'ékot az én sz'am'el'é tartja, a meglepet'ésemet kihaszn'álva pedig megetet velem egy szem epret. Zavarba hoz a gesztussal. Ilyet m'ég nem csin'ált.

Ink'ább fogd be, és egyél! veti oda foghegyr'Ql. T'ényleg rossz a kedve. Tal'án a haja miatt. Vagy a b'ál miatt, ki tudja.

Kij'áram, hogy elj'öhess este? k'érdezem an'élk'ül, hogy átgondoln'ám. Felém fordul, hosszan n'éz r'ám, azt'án a hegyeknek

szenteli a figyelmét. Megrázza a fejét.

Nem nekem való feleli nagy sokára. A fene sem nézi végig, ahogy ráakadsz életed parájára! Biztosan romantikus lesz, zenével, elaléló nagynénikkel. Úgy csinál, mintha hányingere lenne, erre dühösen hátra vágom. Sajnálak, komolyan!

Na menj innen! morgom, de még szélésebb lesz a vigyora. Nincs dolgod? Ki gondozza a kertet?

Jól van, ne övessz tüskét! szól vissza, miközben feltápszkodik a földről. Majd valaki szépen leolvasztja a kertet. Tudsz egyáltalán csókolózni? Vagy megtanítalak? A cukkolása végleg kihoz a sodromból, mert rátapintott a lényegre. Tapasztalatlan vagyok, akár egy gyerek. Vele ellentétben, akinek állítólag megvolt a földi falu.

Na, menjél a dolgodra! Visszafordul felém, mintha mondani akarna valamit, végül mégsem teszi, de legalább magamra hagy. Egyedül a gondolataimmal. Hát, ez sem sokkal jobb.

Rövid ideig maradok még, aztán visszatérek a házba. Eldöntöm, hogy senkinek nem szólok a fiúról, pedig ezernyi kérdésem lenne. Talán valaki ismeri, az egyszer igen lehetetlen, hogy egy idegen csak úgy idevetül. Biztosan a memóriámmal van gond.

Átöltözök, mert csupa fű lett a ruhám. A lányhoz nem nyúlok, így nagyon óvatos vagyok. Megnyugtató a viselkedése, érzem a hűvös fémeket minden sejtemben. Atjár, simogat, mintha vékony réteget képezne az aurámban, ami megvéd mindent. Hát, kivéve ezt a rituálét. Pedig nincs benne semmi nehézég, csak szórakoznom kell, és a vendégeket is szórakoztatnom. Közben megbelebotlanom életem szerelmébe, ha már ennyire pontosan tudják, hogy éjjel történi. Egyszerű, mint az egyszeregy.

Valójában halálra unom magam. Egész este körbe kell mászkálnom, mindenkivel váltanom pár szót, aki elmúlt tizenöt, pedig már régen összefolyik, ki-kicsoda. Ha az életem múlna rajta, akkor sem tudnám, kikkel ismerkedtem meg. Kivéve pár embert, akik megragadtak, leginkább az ért, mert kilógtak a többiek közül. Imádom, amikor valaki külföldi, már ha nem én vagyok az a valaki. Talán szerencsém van, és a Végtet úgy döntött, elnapolja a bulit.

Ez meg ki? Pont akkor érek anyám mellé, amikor felteszi ezt a kérdést. Akaratlanul követem a tekintetével, amerre néz, és teljes testemben megdermedek. Én ismerem azt a fiút. A tömeg ráadásul pont felénk sodorja, pár méterre van csak, amikor nagymamám szavai örökre az

elm émen.

T qz & suttogja rettegve, azt án felsikolt mellettem. Ne engedd ide!

Szinte tapinthat ó a f élelme, m égsem b ír átragadni r ám. Én csak azt l átom, ahogy az ismeretlen k özeledik fel ém, mik özben a t áncol ók k öz ött pr ób ál kiutat tal álni. Szerintem észre sem vesz, a kij árat fel é n éz, m égis olyan, mintha valami vonzan á hozz ám. Vagy engem hozz á, nem tudom, de akaratlanul teszek fel é egy l ép ést.

Ne engedd k özel!

K és Q. Csak egyetlen m ásodpercre ér ünk egym áshoz, de nem kapok t Qle leveg Qt, az arca kit ölti minden gondolatom, mintha minden sejtem t qzzel telne meg. Ami lehetetlen, ha te magad vagy a j ég.

Bocs. Ma m ásodj ára sz ól ít meg, és elmosolyodik. Nem b írok v álaszolni, ett Ql viszont elkomorul. A szeme & t ényleg v ör ös. Mintha l ángolna, teljesen elveszek a tekintet ében. Tudom, hogy k özben az eny ém a j égk ék árnyalatot ölt ötte mag ára, mert olyankor minden élesebb. Csak n ézem Qt, minden mozzanat át bev ésem.

Eltorzul az arca egy pillanatra, azt án felemeli a csukl ój át. Egy h ópihe alakja rajzol ódik ki az erei f öl ött, d öbbenten b ámul r á, majd fel ém fordul.

Len ézek a kezemre. A f ájdalom v éigij ár, nem b írom ki, hogy ne ki áltsak fel. A forr ós ág, ami eddig mintha a zsigereimben zubogott volna, ki akar t örne, üv ölt és sz ökik ki a torkomon. Valahol a f ájdalom k öd én át l átom, ahogy a b Qr öm ön lassan kirajzol ódik egy vill ám. Na, ne &

T qzvar ázsl ó!

B ár nem vagyok teljesen magamn ál, hallom az izgatott morajl ást k ör ül öttem. Összeszedem a marad ék er Qm, és felemelem a fejem. Ugyanolyan retteg ést l átok rajta is, mint ami bennem tombol. M ás most nem is érdekel, pedig érz ékelem, ahogy talpra r ángatnak. P azonban sebesen h átat ford ít, és k örbek émlél, miel Qtt az ablakhoz rohanna. A t ömeg iszonyodva v álik sz ét el Qtte, Q pedig kiv ágja az ablakot, és kiugrik. A sikoly az ajkamon ragad, szinte érzem, ahogy zuhanok. Vill ám cik ázik át az égen, ezzel egy id Qben bennem is. Azt án minden s öt ét, de teljesen ellep a forr ós ág. Azt hiszem, ilyen lehet a l áz.

A V égzet les újtott.